

O practică utilă, dar adesea neglijată: Ca învățătoare de bine să dai lecții de viață

Verset călăuzitor: Tit 2.3

Tit 2.1-7: 1. Dar tu vorbește cele convenite învățaturii sănătoase: 2. ca bărbații ..., 3. de asemenea, ca femeile în vârstă să fie în toată purtarea lor, așa cum se cuvine femeilor sfinte, nu defăimătoare, nu robite de vin mult, învățând de bine, 4. ca să le deprindă pe cele tinere să-și iubească soții, să iubească și copiii, 5. să fie chibzuite, curate [= inocente], gospodine, bune, supuse soților lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu. 6. Pe cei mai tineri, la fel, ... 7. în toate fiind tu însuși un model de fapte bune.

Trăim într-un timp al individualismului, care nu ne ocolește nici măcar pe noi, creștinii. Restricțiile actuale privind contactele conduc adesea ca oamenii să se întâlnească doar în orele de adunare (biserica), adesea, doar online. În Epistola către Tit este amintită o sarcină foarte importantă, dar adesea neglijată de femeile credincioase. Femeile mai în vârstă sunt solicitate să fie **învățătoare de bine**. Ce înseamnă și ce conține acest lucru?

Lui Tit i se cere aici să vorbească „cele convenite învățaturii sănătoase” (ceea ce corespunde acesteia, Tit 2.1). Acest lucru nu înseamnă să *predici* despre aceste subiecte, ci să vorbești cu grupurile individuale (bărbați mai în vârstă, femei mai în vârstă, bărbați mai tineri) despre felul cum trebuie să fie trăită doctrina sănătoasă. Acest lucru se poate face bine într-un cerc restrâns sau chiar între patru ochi. Cu femeile mai tinere, însă, ca bărbat relativ tânăr, este de înțeles că el nu ar trebui să vorbească cu ele. Această instruire, această învățătură ar trebui să fie făcută de femeile mai în vârstă.

Chiar dacă în cuvântul „învățătoare de bine” (*kalodidáskalos*) avem cuvântul de altfel obișnuit „învățător” (*didáskalos*), aici nu avem de-a face cu o excepție de la 1 Timotei 2.12 („dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții”)¹. Legătura cu cuvântul „bun” (corect, sănătos) pune accentul pe conținutul, scopul și rezultatul învățaturii: ceea ce este bun și corect. Este, așadar, o învățătură prin viață, o practică autentică. De asemenea, în toată Epistola către Tit, accentul este pus pe legătura inseparabilă dintre doctrina sănătoasă (Tit 1.9; 2.1,8) și o viață evlavioasă în practică (Tit 1.1; 2.10; 3.8). Numai o doctrină sănătoasă duce și la o viață sănătoasă în practică și produce fapte bune. O învățătură sănătoasă promovează bunătatea (Tit 1.8; 2.7, 4; 3.8,14), are efecte pozitive, sănătoase și motivante asupra vieții de credință și te face să fii un exemplu pentru generația următoare.

A fi **învățătoare de bine** înseamnă deci să cunoști bine gândurile lui Dumnezeu, să le transmiți altora și să le trăiești în practică în așa fel încât cele mai tinere să beneficieze de ele

---

¹ Remarca redacției: Este vorba mai degrabă de un cuvânt care nu se mai întâlnește în altă parte în Biblie și nici în altă literatură greacă. Când este vorba de exercitarea acestei sarcini, de a învăța ce este bine, atunci nu se folosește cuvântul „a învăța”, ci se spune „a instrui” sau „a iniția”.

ca de o adevărată instruire intuitivă (pe bază de material didactic); să fii un exemplu bun în care învățătura biblică și practica vieții sunt în armonie. Exemplul este educația ideală nu doar pentru proprii copii. Pentru generația următoare este important nu numai să cunoască gândurile bune ale lui Dumnezeu, mai ales despre căsnicie și familia, care astăzi sunt combătute cu vehemență (de exemplu, de ideologia de gender [care vrea să desființeze diferențele de sex; fiecare să poată să-și aleagă sexul propriu] sau căsătoria între persoane de același sex).

Este extrem de important să existe femei (dar și bărbați) care să exemplifice în mod transparent gândurile bune ale lui Dumnezeu în viața lor. Poate că suntem foarte îngrijorați de ceea ce se va întâmpla cu copiii noștri și cu generația următoare. Să folosim o astfel de practică pentru a le arăta că gândurile lui Dumnezeu chiar se pot transpune realmente în viață. În acest fel, putem contracara tendințele timpului nostru cu ceva eficient. Aceasta este o mare oportunitate și adesea singura posibilitate. Poate fi foarte util atunci când cuplurile mai în vârstă își împărtășesc experiențele cu cele ale generației tinere. Orele de adunare (biserica) sunt absolut insuficiente în privința aceasta. Femei tinere (și bărbați) au multe întrebări, mai ales despre căsătorie și familie, în ciuda educației și a avalanșei de informații din zilele de astăzi. Ești tu gata să dai răspunsuri bune și utile prin lecții de viață?

Dacă suntem convinși de rolurile diferite date de Dumnezeu bărbatului și femeii, cine le poate instrui mai bine pe femeile tinere în căsnicie și familie (Tit 2.4) decât femeile mai în vârstă, care au experiența corespunzătoare cu multe momente frumoase, dar și cu toate conflictele și dificultățile? În acest caz, nici-un bărbat nu poate face acest lucru, cu siguranță nici Google sau alte cercetări pe internet. Este o provocare să ne punem propriul comportament în acord cu gândurile lui Dumnezeu („așa cum se cuvine poziției de sfânt” Tit 2.3). Aceasta include relații pline de dragoste cu soțul și cu copiii, aspecte foarte practice legate de modul în care se conduce o gospodărie și de aspectul fizic propriu (Tit 2.4,5).

Această sarcină nu necesită să fii mai întâi perfect. Ai voie să-i înveți pe proprii copii și pe tineri și cu privire la defectele și slăbiciunile tale. Tocmai în acest fel vei deveni transparent, sincer și edificii încrederea necesară. Când crezi că ești potrivit pentru a transmite o astfel de instruire? Doar când vei fi bătrân? Nu, această sarcină ar trebui să o ai în vedere încă de când ești tânăr. Chiar și pentru bătrâni și diaconi este numit criteriul „să conducă bine propria casă” (1 Timotei 3.4,5,12). Asta înseamnă, că deja de când ai gândul să întemeiezi o căsnicie și o familie ar trebui să știi că propria ta familie este cea mai bună pregătire și învățătură pentru aceasta. În acest fel poți strânge experiențe și apoi să le transmiți altora într-un mod util. Dacă ești puțin mai în vârstă, această misiune este o chemare permanentă de a te întreba cât de bine cunoști cu adevărat gândurile lui Dumnezeu în Cuvântul Său și cât de bine le transpui în viață. A fi învățător, cu siguranță nu este o profesie pentru toată lumea (Iacov 3.1), dar predarea lecțiilor de viață – despre care este vorba aici în epistola către Tit - este o slujbă pentru fiecare soție și mamă (soț și tată). Lucruri similare sunt valabile cu siguranță și în cazul persoanelor singure.

Mai ales astăzi, când mulți oameni sunt preocupați doar cu ei înșiși, această sarcină neglijată este foarte importantă și urgent necesară. Domnul Isus te cheamă și pe tine la aceasta și este bucuros dacă dorești să fii o astfel de **învățătoare de bună purtare**. Cele mai tinere vor primi cu recunoștință școala bună a vieții, vor beneficia de ea pentru viața lor și vor deveni capabile de a o transmite altora într-un mod util. Primești tu această misiune ca o provocare? Ce binecuvântare ar fi asta pentru tine și pentru generația următoare!